

המשך עלילותיו המופלאות של האביר בנדמות-היגון

האביר זיק מוכה שנית

יוסי-הסטודנט, שחל באמצע מאי, היה המיפגש הראשון עם הקוראים האלמוניים. ימים אחדים קודם לכן הצטיידו המחברים בכרזות ובשולחן מתקפל, ויצאו עליונים ומלאי-ביטחון אל הקמפוס בירושלים. הערב ירד, רוח קרה נשבה לאיטה, והמחברים תלו את כרזותיהם ופזרו את יצירתם לפני העם. מימין לאביר זיק מכרו באלונים. משמאל, תירס. ממול פיצה וצמר גפן מתוק. השעות חלפו. סטודנטים אטומי-מבט שרוטטו בוהים בין הדוכנים. מיטשו את הפיצות, לעסו את הצמר-גפן, ודיפדפו באביר זיק.

„זה ספר של גנון, ענה לה סטודנט אחד ותקע גרעפס בטעם קינלית-תפוזים.“
 „הקור ירד למינוס ארבע והשעה היתה אחרי חצות. אחרוני הסטודנטים האדישים התפזרו אחרי ההפינג-דג. וחמ. נטלו עימם את אבירם המובס וחזרו הביתה. נמכר ספר אחד. הפידיון — עשרים ושלוש ל"י.“

האביר זיק היה אביר כשרוני ומלא אמביציות. יום אחד נשק לעינו האהובה, הכניס את אמו לבית-יתומים ויצא לנדודיו.

כאשר הגיע האביר זיק לעיר-הבירה, פנה ללישכת העבודה לאבירים, אבל היום בלי בגרות גם אביר אי-אפשר להיות. מאוכזב ועצוב ניסה האביר זיק את כוחו בעבודת-כפיים, וגם בעבודת-ידיים שלה ידי-וסופו שהידרדר לזנות.

ד.ג. מכר להוריו 20 ספר. ח.מ. מכר 5 לחברים. ד.ג. מכר במקום-עבודתו 44 (!) ספרים עם הקדשות. ח.מ. ואשתו ע.א. מכרו 6 ספרים בהצגת סירטי יום ז' ספר אחד ניתן בהקפה, אבל הקונה עדיין לא שילם. צ.ב. ירדו של ח.מ. הכריח 12 איש לקנות את הספר המדליק. חודש מאי היה חודש קשה, אבל פורה. נמכרו למעלה ממאה ספרים!

כמהו כפידיון עשרה ספרים. את הסיפור, בניגוד לקפה-נמס, מפרסמים המבקרים ומדורי-האינפורמציה. לכל סופר יש חברים-מבקרים או אויבים-פעילים אשר כותבים רצונות ארוכות בעד ונגד („האביר זיק — עיון ראשוני, 500 מילה. ומגוד גם „האביר זיק — דיעה אחרת“, 550 מילה).“

אלא שלאביר זיק אין חברים בביקורת, הן מהיותו דמות קיצונית שמעבר לקונצנזוס המחלוקות בעיתון, והן מאחר שאחד ממחבריו יצא לא פעם בהתיקפות פרועות נגד אחדים ממפרסמי הסופרים והמיס-עדרים.

גם למר א.ס., וערכו של מדור הספרים החדשים בעיתון הערב י.א. יש כנראה חשבונות משלו. א.ס., שהוא גם קונקורנטי-לימיקצוע לבד מהיותו סוקר-ספרים, בא בזמנו בעימות מיספטי עם אחד המחברים. על האביר זיק לא דווח במדורו, וגם הספר שנשלח אליו לא הוזכר מעולם. אולי הבעיה היא עם שירי-תי הזואר.

גם ממציאיו של האביר זיק היו כשרוניים ואמביציוניים, וכיוון שכך ניעורו גם בהם שאיפות גדולות. יום אחד ישבו ד.ג., הצייר הכשרוני, וח.מ., הכותב האמביציוני, והחליטו שצריך משהו חדש ומרע-נו. הם עבדו ועבדו, בשקדנות וברצינות, והוציאו ספר אשר בעיניהם, הביקורתיות למדי, נחשב כספר נחמד ומשובב-נפש, הן מבחינת התוכן והן מבחינת הקומפוזיציה. לא הכניסו בספר שום תעלול פירסומי, שום מאניירה גראפית, שום אחיזת-עיניים פסבדית-רבית, שום חיקוי. דבר אחד אפשר לומר בביטחון על האביר זיק: הוא מקורי.

האביר זיק אינו נכנע לעולם. חודש יוני הגיע ועימו שבוע הספר. מנוצחים, אך לא שבורים ברוחם, הגיעו במחברים אל היריד, גוררים את שולחנם המתקפל. ביום הראשון: שמונה שעות, 13 ספרים. הקונים היו באמת אנשים נחמדים, עם עיניים נוצצות יותר מן הרגיל. יש סיפוק בעבודה. אף אחד לא הכריח אותם, ובכל-זאת הם קנו.

יש גם השפלות. היתה קוראה-בכוח שרצתה לראות את תעודות-הזהות של המחברים, כדי לאמת את החתימות על ההקדשות. המחברים המובסים הוציאו בכבוד את ניירותיהם, אולם הם הזדהות לא שייכ נעה את הספקנית, והיא פסעה אל זוכני האנציק-לופידות.

„מה ז'צריך להביע,“ שאלו עוד שלושת אלפים איש את המחברים ביום השני ליריד. המחברים הסבירו באריכות. 32 איש קנו ספרים. הצלחה מסחררת. אם הכל יילך כשורה, יש סיכוי למכור יותר ממאה-חמיר-שים ספר במשך היריד, ואז יישארו רק שמונה-מאות. ההמסד הכולל יקטן ל-14,000 ל"י. ויש עוד ירידים בדרך. ויש עוד כמה חברים שעוד לא קנו.

מובן כי רק עיתון זה הקדיש מקום לספר החדש. וגם ג.צ., שהיא תחת-ירדיו ידועה. אבל מי שומע סקר-רות על ספרים ברדיו באמצע מיסחקי-השבוע בטל-וויזיה?

אבל היום בלי מו"ל אי-אפשר. פנו ד.ג. וח.מ. אל מו"ל נודע, נ.א., וביקשו את חסותו. „אכן, ספר משעשע,“ אמר נ.א., „אך בארץ לא יילך. זה לא לילדים ולא למבוגרים. למה לא תוציאו זוארץ חלק ב' או איזה פארודיה, או איזו סאטירה נגד המצב? זה מה שהולך.“ נ.א. מוכן היה לתווך במכירת הזכויות לחו"ל, שמה יש אולי קהל לדברים כאלה, אבל בלי התחייבות. הוצאה מכובדת אינה מסתכנת לשווא.

האביר זיק ומחבריו למדו להכיר את קוראיהם. את אלה לא סופרים באלמים. יש רק כמה עשרות. אולי מאות בודדות. אלה יצטרכו להמתין לכותבים אחרים. בשביל כמה מאות שום מטרף לא ייכנס להשקעה. שיקנו סאטירה, זה הולך, או שייסעו לחו"ל. שם, ככה אומרים המומחים, יש אולי קהל לדברים כאלה.

מהרבים הם נפתחו הגודל מוטב אטבי' צצמי בנהר

האביר זיק, בנדמות-היגון, היה כישלון טוטאלי. תבוסה מוחצת. רק 700 ספר נמכרו בחגיגות (במחיר גבוה מזה שנקבע מראש). הנוק הכספי שנגרס ליל. ולדפוסו הסתכם בכ-20,000 ל"י. מתוך זה כ-13,000 ל"י לכיסוי הוצאות הנייר. נ.א. המו"ל הממולח, זרק גם הפעם. פארודיות וסאטירות מוכרות הרבה יותר. בראשית מאי ירדו המחברים למחסי-ההפצה בת.א. והעמיסו על מכוניותיהם מדגם ר. ופי. יותר מ-1,000 ספר. המפיץ משך ידו מן הכישלון. שמות המחברים לא מכרו אפילו חצי מן הכמות שבפחות ממנה אין להם מה לעשות יותר במיקצוע. עכשו עליהם רק להחזיר את החובות.

עצובים ומאוכזבים חזרו ד.ג., ח.מ. והאביר זיק, והחליטו להטביע עצמם בנהר. הרי הם מין יוצרים שאינם לילדים ואינם למבוגרים, ואיש לא ירצה בהם כאן. אולי בחו"ל, אולי גם שם לא.

קיטמו המחברים את מיצחם ופנו לירידים הטוב י.ל., בעל „דפוס מו"ל,“ ואמרו לו: בוא נהיה מו"לים של עצמנו. אנחנו נכתוב, נצייר, נכין לדפוס, נרטש פילמים. אתם תתנו נייר ושירותי הדפסה וכריכה. מן המכירה נחזיר הוצאות ואם יהיו רווחים — נתחלק. נישק י.ל. את המחברים על מיצחם ואמר להם: הא לכם את דפוסו לאשה.

ביתם של המחברים הפך מישכן לאביר זיק על מאות עותקים. המחברים החלו למכור ספרים לחברים, לחברים של חברים, ולכל מי שלא נעים לו לסרב. המחברים היו למפיצי-חובבים.

בוקר אחד, בראשית ינואר, משניעורו הציפורים משנתן, יצא „האביר זיק — ספר מדליק“ לאור. 2,000 עותק על נייר משובח ובביצוע מושלם. המפיץ, מר ב.ר. אמר להם: „אני לא מבין בציורים, אבל אם השמות שלכם לא מוכרים 2,000 עותק, אין לכם מה לעשות יותר במיקצוע!“